

Hooglied 3:1-5

1 horen 2 missen 3 zoeken 4 vinden

Gemeente,

Het Hooglied. We merkten al eerder dat het Hooglied heel dichtertlijk is geschreven. Echt poëzie. Waar je met Nederlands wel eens op zit te zwoegen en je je afvraagt: waarom zegt zo'n dichter nou niet gewoon wat hij bedoelt? Dat zou je bij het Hooglied ook kunnen denken. Allerlei beelden en vergelijkingen waarvan je je echt wel eens afvraagt: waarom zegt de schrijver dat zo? Een tweede aspect is dat een dichter het met de tijd niet zo precies neemt. Een dichter kan ineens sprongen in de tijd maken zodat je ineens weer een stuk verder bent en later weer een stuk terug. Dat wisselt elkaar af.

Zo ook als wij beginnen met hoofdstuk 3 van Hooglied. Tot nu toe gingen we ervan uit en leek het erop dat het ging over een verloofd stelletje. Salomo en het meisje uit Sulamith. Maar nu blijken ze getrouwd te zijn. En blik de bruid, de vrouw terug op een bepaalde periode uit hun huwelijk.

1 horen

Op een keer, toen ze samen waren gaan slapen, werd ze 's nachts wakker. En ze voelde met haar hand zo naast haar naar Salomo, maar.....leeg. Nog wat verder voelen: nee. Kijk, als je met een vrachtwagenchauffeur getrouwd bent kan dat vaker voorkomen en hoort dat er bij, maar anders is dat natuurlijk niet normaal. Hoe kan dat nou? Waarom is hij weggegaan? Zit hij beneden in de kamer dan? Ligt er geen briefje op het nachtkastje: ik ben gebeld van mijn werk, of omdat een koe moest kalven, ik moest direct erheen, jij sliep, dus ik wilde je niet wakker maken. Nee, ook dat niet. Hij is weggegaan en er is geen enkele aanwijzing te vinden waarom en waarnaartoe.

Dan zeg je als vrouw niet: och nou ja, we zien morgen wel weer, ik ga lekker verder slapen. Nee, natuurlijk niet. De bruid, de vrouw uit Sulamith, staat op. Ik zal nu opstaan en de stad ingaan. Ja, dat ligt het meest voor de hand: de stad. Jeruzalem ingaan. Daar heeft koning Salomo zijn werkkantoren, zijn residenties, daar verblijft hij en werkt hij voornamelijk. Dus daarnaartoe. Maar nee, niemand te zien en Salomo al helemaal niet.

Dan komt ze een aantal wachters tegen. Opzichters voor de veiligheid. Die patrouille lopen 's nachts. Ze vraagt direct: Ik zoek mijn man, Salomo, hebben jullie hem gezien? En dan lijkt het erop dat zij toch wel kunnen zeggen waar ze hem pas gezien hebben of waar hij zou kunnen zijn, want een weinigje verder, klein stukje verder vindt ze Salomo inderdaad. En ze vind hem, ze houdt hem vast, en trekt hem mee naar het huis van haar moeder, naar de binnenste kamer ervan. Dat

is wat vreemd maar in elk geval moet dat een rustige plek geweest zijn. Daar ziet niemand hen, zijn ze samen en kunnen samen praten en van elkaars nabijheid genieten.

En vers 5: ze hangt een bordje voor de deur: niet storen! Denk erom dat je ons met rust laat. Nu is Salomo voor mij en ik voor hem.

Zo kan dat gaan in een huwelijk en eigenlijk ook al in verkeringsstijd. Dat je elkaar kwijt bent. Ja, je bent wel bij elkaar, je ziet elkaar wel. Aan tafel, in bed, of als je verkering hebt bij je ouders thuis. Maar toch ben je elkaar kwijt. Het contact zit verstopt. Het van hart tot hart is weg. Dat kan aan allebei liggen. Maar je weet eigenlijk niet meer wat de ander voelt en beleeft. Wat de emoties zijn, hoe het geestelijk ervoor staat. Je weet het niet meer, want daar is de laatste tijd totaal niet meer over gepraat, niet aan toegekomen. Je huwelijk, je verkering is niet meer zoals het is bedoeld. Je moet op zoek naar elkaar, wat houdt de ander bezig, wat denkt hij, denkt ze allemaal. Want we leven langs elkaar heen. Dat gaat meestal niet vanzelf weer open. Een hele zoektocht.

Ja, het kan zijn dat je hulpverlening in moet roepen. Anderen, deskundigen, om weer te leren praten elkaar, om weer te leren praten over gevoelens met elkaar en van hart tot hart. En wat een vreugde als je elkaar weer vindt. Weer bij elkaars hart en gevoelens komt. En die gaan weer open voor elkaar. Weer echt een goed gesprek van hart tot hart. Dat wil je vasthouden. Niet storen. Laat ons met rust en gun ons tijd voor elkaar.

Nu weten we dat het Hooglied boven zichzelf uitwijst, boven het huwelijk uitwijst. Salomo, de koning van Israel, de zoon van David. En zijn bruid is een meisje uit Sulam, een klein dorpje. De Sulamitische wordt ze daarom genoemd. Een meisje, jonge vrouw, zonder koninklijke afstamming. Een gewoon meisje als in Waarder er wonen. Stel je voor dat koning Willem Alexander destijds met een Waarders meisje getrouwd zou zijn. Salomo en zijn bruid. Over hen gaat het.

En zo is het gevuld met Jezus en Zijn bruidskerk. Want Salomo is ook voorbeeld van dé Zoon van David. Jezus. Salomo betekent vredevorst. En Jezus Zelf zei eens over Zichzelf: meer dan Salomo is hier. Zo mogen we het Hooglied dus ook lezen: van de liefde tussen Christus en Zijn Kerk. Tussen de hemelse Bruidegom en de bruid die zo onaanzienlijk is en niet van prinselijk geslacht. Integendeel: zondaar, innerlijk verdorven, gij zijt uit uw vader de duivel. En als je dan toch door Jezus wordt gevraagd! Als Hij dan toch Zichzelf bekendmaakt. Als de Koning van het heelal, de eeuwige Zoon van God. In Wie vergeving en vrede met God is, een eeuwige erfenis. Om Zich een bruid te werven kwam Hij ten hemel af, Hij was het Die door Zijn sterven, Zijn bruid het leven gaf. Als Hij je daarvan overtuigt. Als je door het geloof Hem leert

kennen, tot Hem leert komen. Wat een wonder van liefde. Liefde van Hem. De hemelse Bruidgom. Ja, dan is die benaming in Hooglied 3 zo mooi. Als ze aan je vragen: Wie is Jezus voor jou? En 4 keer staat het er: Dien, Die mijn ziel liefheeft. Hij is Degene, Die ik, mijn ziel, liefheb. Vanuit en door Zijn eeuwige liefde heb ik Hem liefgekrege. Heb ik Hem nodig, verlang ik bij Hem te zijn, ben ik Hem dankbaar. Jezus, Dien mijn ziel bemint. Ja toch....?

2 missen

Maar..... je kunt Hem kwijtraken. O ja, je leest Bijbel, je bidt, of in elk geval je vouwt je handen en doet je ogen dicht, je gaat naar de kerk, je gaat ten avondmaal, maar: je bent Jezus kwijt. In die zin: Hij laat niet van Zich merken. Het van hart tot hart is weg. Die vervoering van weleer, die verrukking, o heerlijk erf gij kunt mijn ziel vervoeren, is over. Dat gevoelen, ervaren: Jezus heeft mij lief, is over. Dat het uit Jezus hart stroomt in jouw hart: Ik voor u, is weg en dat jouw hart opwelt naar Jezus toe, is ook weg. Dat kan!

Kijk, de zelfbeproeving houdt dat in: beproeft uzelf: hoe is het tussen Jezus en je hart? Ja, ook, juist als je Hem kent en als je weten mag van Hem te zijn en te geloven: vraag je eens af: hoe is het tussen Jezus en mij? Ben ik soms veel kwijtgeraakt? Is Jezus soms ver weg? Is het tere en innige contact soms weg?

Want dan kan, zomaar. Of nou ja, zomaar. Daar zit dan wel slordigheid van mij achter. Mijn zonden, gemakzucht, te druk om echt stille tijd te houden, opgaan in de aardse dingen, toegeeflijkheid aan kleine zonden denken wij. Als Jakob na het bedrog van zijn vader. Of, dat kan ook: Jezus trekt Zich terug om ons te beproeven, denk aan de Kananese vrouw. Om haar, om ons te oefenen.

Maar het gevolg is in allebei de gevallen: Jezus is weg. Je mist Jezus. En dan komt die zin naar voren toe die we eerder noemden. Waar geloof steunt op het Woord, maar verlangt naar ervaring. Waar geloof steunt op het Woord, en verlangt naar ervaring. Dat staat nooit los van elkaar moet je nooit losmaken van elkaar.

Als je alleen het ene hebt: steunen op het Woord. Je gelooft dat Jezus je Zaligmaker is, maar je hebt geen verlangen naar ervaring. Naar ontmoeting, gemeenschap met Hem. Is dat geloof? Een vrouw die zegt: ik ben getrouwd met mijn man, kijk maar ik heb ons trouwboekje. Maar nee hoor ik hoef hem nooit te zien of te ontmoeten of bij hem te zijn. Waar is dat goed voor? Nergens voor nodig. Geloof dat niet verlangt naar ontmoeting met Christus, is geen teken van gezond geloof.

Maar het is ook niet alleen het zoeken van ervaring. Als je dan even niets van Jezus merkt, ben je helemaal in angst. Dan denk je: zie je wel, Hij kent me niet, Hij wil me niet. Hij is weg en komt nooit meer

terug. Is dat geloof? Een vrouw die zodra haar man de deur uit is in paniek is. Je zult zien hij komt niet meer terug, hij gaat ergens anders wonen, hij zoekt een ander. Geloof dat niet steunt op het Woord, maar alleen gerust is als het eraan komt, is geen gezond geloof.

Gezond geloof steunt op het Woord en verlangt naar ervaring. Als je Jezus mist, ga je zoeken, je verlangt weer naar Hem. Overigens, eens was dat voor het eerst. Dat je ontdekte: ik mis Jezus. Misschien jarenlang kende je Jezus niet en het was je best. Je had je kerkgang en je las je Bijbel en dat was genoeg. Je had je werk, je vrije tijd, je bezigheden, je vrienden, je verking en het was je best. Totdat....die tijd van je leven vergeet je nooit meer: je ontdekte bij dat alles ken ik Jezus niet. Is Hij een vreemde voor me. En je ging zoeken, ja dat was toen ook door angst gedreven. Als die man die vluchtte naar de vrijstad.

Als je daar niet van weet..... geen bruid van Christus, maar slaaf van satan. Geen bruid van Jezus, maar hoereerder met afgoden. Als daar blind voor blijft, dan mis je Jezus pas als je Hem niet meer zoeken en vinden kunt: nadat de deur gesloten is.

Vorbereidingsweek wil ons daarbij stilzetten nu de deur nog open staat.

3 zoeken

De bruid mist de bruidegom. Je mist Jezus. Ja, we zagen als dan zegt die vrouw, bruid niet, och nou ja, ik ga lekker verder slapen, morgen kijk ik wel verder. Nee, ik zal nu opstaan; ik zal hem zoeken. Missen doet zoeken. Tenminste, als het goed is. Want je kunt ook een hele tijd wel merken dat Jezus niet echt bij je is en echt daar prima in uithouden. Het leven gaat verder en de dagen en weken gaan vlug en je ervaart Jezus wel niet en soms denk je: ik zou bang zijn om te sterven want hoe zit het eigenlijk? Maar de tijd gaat door en er verandert niks. Totdat, misschien een voorbereidingsweek je wakker schudt. Totdat.... je in beweging komt. En gaat zoeken. Zoeken naar Jezus en Zijn gemeenschap. Zoeken en strijden. Zonden opsporen, zijn er getolereerde zonden in mijn leven, is er slordigheid, ben ik toegeeflijk geweest? Bidden en smeken: o Heere vergeef, o Heere verzoen, keer weder. Ik heb het niet verdiend, maar HEERE, keer weder en ontferm U mijner. Uitzien en verlangen: o Heere Jezus, kom toch, maak U weer bekend, doe mij Uw stem horen, laat Uw Aangezicht lichten, verberg U niet langer voor mij.

Zoeken naar Jezus. Om Hem te vinden, terug te vinden. Wordt dat niet de hoogste tijd? Heeft dat ingezonken leven niet al te lang geduurd? Wordt niet hoog tijd om te zoeken? Waar? Dat wist de Sulamitische wel: in de stad. Daar verbleef hij daar werkte hij. Waar verblijft en werkt Jezus? In Zijn Gemeente, in Zijn dienst. Daar moet je wezen. Daar verblijft en werkt Hij, daar laat Hij Zich vast vinden. Je gaat naar Zijn Gemeente, Zijn dienst verlangend, verwachtend. Heel anders

dan voor die tijd toen je wel eens over wilde slaan, toen je zaterdagavond er niet zoveel rekening mee hield en zondagmorgen nauwelijks gegeten en gebeden had voor je de kerk inliep. Heel anders: nu zoek je Hem in Zijn dienst.

Maar: ik zocht Hem, maar ik vond Hem niet. Dat is beproeving! Dat valt hard en zwaar. Ja, je zou kunnen denken: mooi is dat, nou zoek ik Jezus en Hij lat me niets eens direct vinden. Je zou er boos en bitter om kunnen worden. Het niet kunnen hebben of moedeloos en gelaten worden, zie je wel, voor mij is het niet weggelegd.

Maar nee, dat is beproeving. De HEERE toetst of je zoeken echt is. De HEERE laat je merken dat er geen verdienste is, dat het naar recht zou zijn als Hij Zich niet zou laten vinden, dat je het niet zelf pakken kunt, dat je van Hem afhankelijk bent. Geloofsbeleving maak je niet zelf, maar krijg je.

Wat een wonder als je dan blijft zoeken. Ging zoeken en blijft zoeken. Wat een wonder. Dat is het wonder van het spijkertje en de magneet. Hier ligt een spijkertje en hier een magneet. Je ziet het spijkertje bewegen en vaart krijgen in de richting van de magneet. Het spijkertje beweegt, hoe komt dat? Door de magneet. Die zo hard trekt, zo onweerstaanbaar trekt dat het spijkertje in beweging komt. Zo komt dat: dat ik ging zoeken en blijf zoeken. Omdat er van Jezus zo'n kracht uitgaat, zo'n aantrekkingskracht door Zijn Geest, dat ik in beweging kom en blijf. Wat er ook voor hindernis en beproeving tegen en tussen komt. Zijn kracht trekt mij en blijft mij trekken. Dat verzegelt ook juist het heilig Avondmaal. Ik voed u. Dwz.: Ik zorg dat je zult blijven zoeken, elke keer weer. Ik zorg dat het zoeken gaande blijft, tegen alles in nooit zal wegebben uit je leven, maar altijd blijven zal. Anders zou ik het zo weer opgeven en erbij laten zitten.

Juist dan kun je de wachters tegenkomen. De ambtsdragers. Wat een zegen dat God die geeft. Juist in zo'n tijd van je leven. Ze komen op huisbezoek. Vanouds was huisbezoek avondmaalsbezoek. Calvijns ideaal en ook later nog was dat heel de gemeente in de weken voor het Heilig Avondmaal huisbezoek kreeg. Juist dan om te horen of er belemmeringen waren voor het Heilig Avondmaal, om te onderwijzen, te vragen. Nou, dan zijn ze nog niet lang binnen of je zegt het al: ik zoek Jezus maar ik vind Hem niet. Heerlijk als er dan ouderlingen, ambtsdragers zijn die weren wat dat is: Jezus vinden. Die Hem kennen en Zijn wegen kennen. Weten van beproevingen van Zijn kant en afdwalingen van onze kant. Weten van Zijn rijkdom en trouw en waarachtigheid. Die niet maar zeggen: och, je moet gaan, je hoort aan de tafel, niet tobben. Die ook niet zeggen: och, het moet je gegeven worden, mocht dat eens gebeuren. Maar die leiding mogen geven. Over beproevingen van Jezus en afdwalingen van mensen. Die weten in de Schrift wat er past bij jouw

situatie. Die weten wat Calvijn, de catechismus of prof Wisse, of dr van Sliedregt over het avondmaal schreven.

Wat een zegen: je ontmoet een wachter en die onderwijst je. Zo werkt de HEERE. Zo houdt Hij het zoeken gaande, totdat je vindt.

4 vinden

En ja, even verder vindt ze hem. De wachters hadden het wel goed gehad. En ja, even later, op Gods tijd vindt je Hem, Dien je ziel liefheeft. In je stille tijd op je kamer, in Zijn dienst onder de preek of een Psalmvers, aan Zijn tafel. Dat is wat: het waar, gezond geloof steunt op het Woord en verlangt naar ervaring. En je vindt. Jezus laat Zich weer ervaren. Hij openbaart Zich aan je hart. Je geniet van Zijn nabijheid. Van Zijn gunst, van Zijn vriend'lijk Aangezicht. En het contact is er weer, de gemeenschap van Zijn hart naar het uwe en andersom. Zijn hart welt open: Ik voor u. Ik heb u liefgehad. Ik daalde voor u neer. Werd arm om u rijk te maken. Ik gaf Mijzelf voor u. Lijdend, stervend, bloedend. Voor u, zondaar, vijand, vloekwaardige, maar Ik voor u. Ik kocht u met Mijn bloed, Mijn offer. En Ik stond op en u met Mij. Dezelfde vrede, hetzelfde leven dat Ik kreeg, dat hebt u ook. En Ik ging ten hemel en zit aan Gods rechterhand. Ik bescherm u, Ik bid voor u, altijd. En u met Mij: in de hemel gezet, gegarandeerd. En als Ik kom om Mij te openbaren in Mijn glorie Wie Ik ben, dan zult u met Mij geopenbaard worden als kind van God, erfgenaam van de Vader. Ik heb U lief. Zoveel gaf Ik voor u, en zoveel geef Ik aan u.

En mijn hart gaat open voor Hem. Weer gevonden. Mijn hart welt open in liefde, in verlangen, in oprechtheid, in vreugde. Wine heb ik nevens U omhoog, wat zou ik nevens U toch lusten. O mijn Liefste, mijn Bruidegom, mijn Alles. Dat was zo'n wonder toen ik dat ervaren mocht voor het eerst en de vorige keer. Maar nu, nu het weer terug is, nu ik het een tijdje heb gemist, nu is het nog groter en wonderlijker.

Weet u daarvan? Waar geloof steunt op het Woord en verlang naar ervaring? Als je daarvan weet, in je gebed, boven je Bijbel, onder de preek aan Zijn tafel, dan zeg je: niet storen. Laat me blijven bidden, laat de preek maar duren, de avondmaalstafel maar blijven. Dat is zo kostbaar en teer dat de bruid zegt: denk erom, denk erom, vers 5, maak de liefde niet wakker totdat het haar tijd is. Dat is een soort refrein dat in 2:7 en 8:6 ook voorkomt. Om aan te geven de teerheid en kostbaarheid van Jezus' liefde tot jou en jouw liefde tot Hem. Als je die ervaren mag, in omgang, gemeenschap met Christus, is dat net als de reeën van het veld, de hinden. Als je herten ziet op een open plek in het bos, stilstaan, maar je trapt op een tak of je kucht, gelijk weg. Geschrokken lopen ze weg. Gestoord in hun rust. Die liefde van en tot Jezus, die gemeenschap met Hem aan Zijn tafel, in je gebed, die is zo teer en kwetsbaar, die is zo weggejaagd. Aan de tafel, je gedachten

dwalen af naar iets in je gezin, ergeren zich aan een ander, weg is het. In je gebed, je telefoon gaat, je gedachten gaan naar een verzoeking van vroeger, weg is je genieting. Verstoord, verschrikt die liefdesomgang met Hem.

Kent u dat, weet u dat? Hoe zou je aangaan als je dat niet weet? Niet weet van de liefdesomgang met Hem? Weet u van liefdesomgang met Hem? Gemeenschap met Christus. Genieten van Hem. En ja, het gaat weer over. Je kunt niet en mag niet blijven bidden,, je werk roept, je gezin heeft aandacht nodig, de kerkdienst is voorbij, de avondmaalstafel is afgerond.

Maar juist die tafel zegt het en verzegelt het: Ik verzadig u. Eens zal Ik u verzadigen met Mijzelf. Volmaakt, eeuwig, en volkomen. Gegarandeerd. Dit is voorsmaak en voorschot. Vervolg gegarandeerd. Want ja, er blijft eigenlijk het hele geloofsleven lang iets zoekends. Iets verlangends. Namelijk naar de volle gemeenschap met Christus. II Corinthe 5. Wij verlangen in de HEERE in te wonen. Want dat is zeer verre het beste. Heel het leven met de Heere houdt iets gedempts. Jezus is in de hemel en ik ben op aarde. Ik mag Hem ervaren en genieten, maar als door een spiegel. Hij is hier niet lichamelijk, zichtbaar en tastbaar. Eens zullen we Hem zien gelijk Hij is, het Lam staande als geslacht voor mij. Dat is ik nog, daar zoek ik naar. En dat wil het Heilig Avondmaal garanderen en dat wil elke ontmoeting met Hem bewerken: verlangen, zoeken naar die volheid.

Zoals een bruid in Nederland, van wie de man naar Amerika is op reis. En die man stuurt steeds foto's door, digitaal. Dat doet zijn vrouw goed. Hij denkt aan mij. Maar....die foto's vervangen hem niet. Die vrouw zegt niet: omdat ik nu die foto's heb hoef ik hem eigenlijk niet meer in het echt te zien, laat hem maar wegblijven. Nee, juist andersom: die foto's doen haar nog meer verlangen naar zijn terugkomst.

Alles wat je van de Heere ontvangt is als een foto. Mooi, heerlijk, Maar daardoor zeg je niet: laat Jezus dan maar wegblijven, ik hoef niet zo nodig naar Hem toe , want ik heb toch mijn goede momenten wel onder de preek en aan de tafel. Dan hapert er iets. Nee, juist andersom. Al die keren dat ik Hem vinden mag, in mijn binnenkamer, in Zijn dienst, aan Zijn tafel, die doen mij nog meer verlangen naar die dag, die tijd dat ik Hem eeuwig zal zien en genieten. Dat verlangen blijft gaande en wordt gaande gehouden.

We wensen elkaar een gezegende avondmaalszondag.

Amen